

УДК 322.146.2

DOI: 10.18524/2413-9998/2020.1(44).198357

С. Б. Колодинський,

доктор економічних наук, професор
професор кафедри менеджменту та маркетингу
Одеська державна академія будівництва та архітектури
Дідріхсона 4, м. Одеса, 65000, Україна
e-mail: kolodi@ukr.net

О. В. Захарченко,

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри менеджменту і маркетингу
Одеська державна академія будівництва та архітектури
Дідріхсона 4, м. Одеса, 65000, Україна
e-mail: robin_a@ukr.net

М. А. Засць,

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри менеджменту та інновацій
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова
Французький бульвар, 24/26, м. Одеса, 65058, Україна
e-mail: mikolazaets@gmail.com

УПРАВЛІННЯ ФОРМУВАННЯМ РЕГІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Україна, як самостійна та незалежна держава по формі свого державного устрою відноситься до унітарної форми. Унітаризм (походить від латинського *unitate* - єдність) виражається в домінуванні централізованої державної влади та управління над іншими суб'єктами державності. Поряд з тим, Україна визначила та розробила науково обґрунтовану регіональну політику, в якій акценти робляться на активізацію демократичного самоврядування і управління кожним окремим регіоном в його органічних інтеграційних зв'язках з іншими регіонами по горизонталі і з державними органами по вертикалі. Такі відносини між державними та регіональними органами влади повинні будуватися на нормах права, що записані в Конституції та інших законодавчих актах України.

Важливим напрямком співпраці держави з регіонами є формування нової науково-технічної політики, відповідно до вимог сучасного науково-технічного прогресу, який вимагає економного та раціонального використання цінних природних ресурсів, впровадження енерго- та ресурсосберігаючих технологій, організації виробництва з високим кінцевим виходом продукції і створення сучасної інноваційної інфраструктури.

Ключові слова: сучасна інноваційна інфраструктура; регіональна інноваційна політика; науково-технічний прогрес; сучасні інформаційні технології.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Інноваційна активність суб'єктів регіональної економіки стає сьогодні визначальною умовою динамічного розвитку України, умовою політичної незалежності, економічної могутності та соціальної цілісності держави. Сьогодні інновації набувають пріоритетного значення і стають рушійною силою суспільного виробництва. Перспективи розвитку української економіки пов'язують із реалізацією інноваційної стратегії, головною метою якої є закріплення досягнутих темпів росту національного продукту шляхом посилення позицій українських товаровиробників на світових ринках товарів та послуг, підвищення конкурентоспроможності українських товарів та, як наслідок, незупинність економічних процесів і поступова інтеграція України у світову спільноту провідних країн на рівноправних засадах.

Інтереси національних держав сьогодні набагато стали диференційованими, а напрямки економічної політики реалізуються як на міжнародному, так і на регіональних рівнях. При чому, в умовах глобалізації та посилення міждержавних соціально-політичних зв'язків, значно зросла роль регіонів, які набувають більшої самостійності як в соціально-економічному так і в політичному житті держави. Важелі національної економічної політики змістилися у регіони, на рівень окремих сітьових мереж, господарських кластерів та інноваційних структур, де через призму мікроекономіки розглядаються національні проблеми та формується якісно новий інноваційний механізм господарства.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. В останніх публікаціях з питань формування сучасної інноваційної інфраструктури розкривається багато питань з важливості інновацій та їх ролі в розвитку регіональної економіки. Так, Тарасевич В. М. та Завгородня О. О., розглядаючи питання формування інноваційно-інформаційної економіки розкривають сутність інноваційних перетворень [1]. Уманців Ю. М. та Міняйло О.І. розкривають сутність економічної політики держави за умов глобальних трансформацій [2]. Ануфрієва К. В. досліджує інституційні та фінансові

складові нарощування експорту України в сучасних умовах [3]. Слава С. С. показує розвиток інноваційних концепцій в Україні [4]. Орлов О. О. вказує на роль інновації у плануванні на основі концепції маржинального підходу [5].

Постановка завдання. Зміна умов господарювання в Україні визначає нові підходи до оцінки та реалізації інноваційного потенціалу всіх регіонів, які є суб'єктами національної економіки. Нові умови потребують аналізу, моніторингу та розробки принципово нових шляхів вирішення назрілих проблем, пов'язаних не тільки з інноваційною діяльністю на регіональних рівнях, але і з розбудовою сучасної інфраструктури інноваційної діяльності, яка є вкрай болючою та актуальною на сьогодні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Формування ринкового середовища передбачає створення диверсифікованої інноваційної інфраструктури, яка б була адекватна новому ринковому механізму та відповідала всім вимогам та запитам суб'єктів інноваційної діяльності. Вона повинна складатися з агентів різних за функціональним призначенням науково-технічних та соціально-економічних структур – науково-дослідних, проектно-конструкторських, дослідно-експериментальних організацій, виробничих, посередницьких, біржових, фондових структур, суто інвестиційних та інших підприємств.

Сьогодні остаточно не вирішені і потребують подальших глибоких розробок питання розбудови інноваційної інфраструктури на регіональному рівні в умовах формування ринкового типу економічних відносин, тому нашою метою є визначення інфраструктури інноваційної діяльності як цілісного комплексу функціональних організаційно-економічних інститутів, що безпосередньо забезпечують умови реалізації інноваційних процесів господарюючими суб'єктами на основі принципів економічної ефективності.

Інфраструктуру інноваційної діяльності слід розглядати як самостійну сферу економіки, особливістю якої є виробництво не матеріальних продуктів, а надання послуг. З розвитком ринкової економіки, основою якої є самостійні та незалежні товаровиробники, які цілком відособлені і ведуть конкурентну боротьбу,

стає проблематичною підтримка стійких господарських зв'язків в середині економічних систем різних рівнів, як то державному, регіональному та, навіть, місцевому. Тому головною функцією інфраструктури є формування зовнішніх умов господарювання економічних суб'єктів. Інфраструктура, як самостійна частина господарського механізму, повинна сприяти вільному обміну ринковими ресурсами та реалізувати функції саморегулювання та самонастроювання національної економіки на всіх її рівнях у зв'язку із кон'юнктурними коливаннями ринку [1, с. 36–43].

В Україні ринкові відносини ще остаточно не сформовані, тому економіка являє собою систему змішаного типу, в якій наряду із ринковою інфраструктурою будуть тривалий час існувати і неринкові організаційні структури та такі економічні форми, які будуть функціонувати у відповідності із принципами адміністративного господарювання. Тому, всі організації, що відносяться до інноваційної інфраструктури, знаходяться в певних технологічних та економічних зв'язках, що відображають єдність інноваційної діяльності на всіх рівнях. В процесі розвитку інноваційної діяльності організації, що утворюють інноваційну структуру, починають виокремлюватися за секторами, типами, територіями дії та напрямками розвитку.

Матеріальною базою інноваційної інфраструктури є територія із розвиненою господарською, виробничою і соціальною структурою, об'єкти якої орієнтовані на масове впровадження нових технологій та вироблення нових наукомістких продуктів. Інноваційна інфраструктура складається із таких основних елементів та складових:

- науково-дослідні, проектно-конструкторські, дослідно-експериментальні організації, які працюють в інноваційній сфері та підвищують інноваційний потенціал регіону;
- виробничі підприємства, які реалізують результати науково-дослідних розробок і винаходів, запроваджують їх у виробництво наукомістких товарів та послуг;
- служби менеджменту, маркетингу, реклами, що націлені на поширення новітніх технологій та розробок, рекламуючи досягнення вітчизняних наукових центрів;

- інноваційні фонди, комерційні банки, страхові компанії, біржі науково-технічних продуктів, що акумулюють новітні розробки та нововведення в комерційних цілях;
- установи науково-технічної експертизи, юридичного захисту інтелектуальної власності, що забезпечують недоторканість інтелектуальної власності і правоспроможність;
- заклади освіти і підготовки кадрів, які спеціалізуються на підготовці кадрів та підвищенні кваліфікації спеціалістів в науково-технічних галузях науки та техніки;
- інформаційно-комунікаційні підрозділи, редакційно-видавничі організації та структури, патентні бюро, ліцензійні палати та державні статистичні органи;
- організації сервісного обслуговування інноваційних розробок, лізингові, транспортні та транспортно-експедиційні фірми, митні підрозділи та інші державні структури [2, с. 37–45].

Одною із головних проблем на сьогодні є те, що у регіонах України ще не склалася мережа приватних інноваційних суб'єктів підприємництва, більш перспективними з яких є так звані венчурні підприємства, які займаються пошуком та впровадженням нових наукомістких технологій та виробництвом новітніх товарів із якісно новими споживчими властивостями. Головною умовою широкого поширення різноманітних організаційних структур інноваційного типу є формування та зміцнення інноваційної інфраструктури, в якій провідну роль повинні відігравати фінансово-кредитні структури. Практика свідчить, що відсутність достатньої кількості коштів направлених на фінансування інноваційних проектів стримує розвиток інноваційної сфери.

Економіка країни не може бути привабливою для іноземного інвестора якщо не створюються умови для інвесторів. Залучення інвестицій в інноваційну сферу має здійснюватися з урахуванням цілей і завдань державних програм структурної переорієнтації виробництва, цільових програм міжгалузевого та галузевого розвитку, регіональних програм науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, конверсії та розвитку експортного потенціалу. Слід брати до уваги також процеси внутрішньої та зовнішньої кооперації продукції виробничо-технічного призначення, прива-

тизації державних підприємств із залученням іноземного капіталу [3, с. 30–35].

Важливими складовими елементами інфраструктури є зв'язок, комунікаційні та інформаційні системи, які мають загальногосподарське призначення та приймають участь в забезпеченні ефективної діяльності усіх галузей національної економіки. Структура сучасної економіки потерпає суттєвих змін, які обумовлені широким впровадженням інформаційних технологій, поширенням інформації у всіх сферах господарського життя і перетворенням інформації в важливу складову суспільного прогресу. Економічна ефективність діяльності людини зараз визначається не стільки наявністю традиційних матеріальних ресурсів, сировинних джерел та енергетичних компонентів, скільки широким застосуванням інформаційних ресурсів, інформаційних технологій та продуктів. Важелі науково-технічного прогресу все більше зміщуються від капіталу та власності до центрів інформації наукових знань, які набувають принципового значення при формуванні новітніх виробництв. Інформаційна значущість суспільства визначає його майбутнє, формує новий склад життя людей та тип їх виробничих стосунків. Багатогранні економічні зв'язки у суспільстві потребують розвинених інформаційних технологій управління, систем координації дій та контролю за їх виконанням. Важливими завданнями створення сучасних інформаційних систем на регіональному рівні стає поширення зарубіжної практики розвитку інформаційних технологій в сфері інтелектуальної діяльності, що передбачає:

- розвиток комунікаційних та інформаційних мереж з можливостями онлайн-користування світовими інформаційними мережами, особливо Інтернет, з можливістю приєднання до існуючої європейської та світової інфраструктури бізнесу;
- формування мережі органів, що займаються пошуком, накопиченням, передачею для використання науково-технічної інформації суб'єктам регіонального господарства;
- опанування знаннями комп'ютерних технологій, інформаційної грамотності та культури на рівні окремих суб'єктів підприємницької діяльності та приватного бізнесу.

На регіональному рівні потрібно формувати банк даних науково-технічних розробок, науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, а також наукомістких інноваційних проєктів, що дозволить регіональним органам влади та підприємницьким структурам визначати стратегічні пріоритети технологічного розвитку регіону. Запровадивши систему моніторингу та прогнозування інноваційного потенціалу регіону, а також обслуговуючи потреби регіональної економіки в освоєнні науково-технічних нововведень, банки даних по НДДКР можуть слугувати в якості аргументів при обґрунтуванні державних замовлень на науково-технічні розробки та придбання імпортованих технологій, якщо відсутні необхідні конструкторські розробки в регіоні чи в національних науково-технічних базах даних.

Інфраструктура регіонального масштабу швидко розбудовується і особливо ефективно функціонує при умові створення спеціальних або вільних економічних зон (СВЕЗ) та територій пріоритетного розвитку. Практика засвідчує, що найбільш позитивні результати у створенні СВЕЗ забезпечуються при створенні зовнішньоторговельних зон або науково-технічних зон у прикордонних областях. В практиці розбудови СВЕЗ вже існує певний досвід, накопичений науковцями Одеси та Одеського регіону, за допомогою яких були реалізовані програми створення та розвитку зовнішньоторговельних зон у формі «porto-franko» та технопаркових зон при вищих навчальних закладах міста [4, с. 50–56].

Технопаркові зони та зони «porto-franko» гармонічно поєднують у собі всі переваги прикордонної співпраці з багатьма країнами світу, розширюють потенціал конкурентоспроможних регіональних науково-дослідних центрів та наукових установ, експериментальних центрів та виробництв, що досягається завдяки наступним умовам:

- поєднанню науково-технічного потенціалу навчальних та дослідних інститутів, центрів, лабораторій і конструкторських бюро, які виконують перспективні науково-технічні розробки, володіють новітніми технологіями;
- посиленню активності підприємницьких структур, що здатні реалізувати у виробництві нові науково-дослідні та конструкторські розробки;
- розвитку інноваційної та виробничої інфраструктури, яка дає

змогу забезпечити ефективні науково-технічну пошукову діяльність та впровадити її в кінцеві результати;

- наявності території достатньо розвиненої та забезпеченої об'єктами соціально-культурного призначення, які в цілому створюють необхідні умови для життєдіяльності, відпочинку і творчої роботи науково-технічного персоналу.

Метою наукових пошуків дослідницьких установ повинно стати визначення інноваційного потенціалу регіону та розробка відповідної інноваційної політики регіонального розвитку, яка передбачає розмежування державних і регіональних пріоритетів, а також організаційну та структурну переорієнтацію системи наукових досліджень і проектно-конструкторських розробок, створення нових виробничих структур науково-технічного змісту, широкої мережі їх регіональних ланок в єдності із інноваційною інфраструктурою регіону.

Можна зробити певні висновки щодо створення та реалізації інфраструктури інноваційної діяльності на регіональному рівні, яка має вирішити наступні задачі:

- забезпечити економічний та соціальний розвиток регіону з урахуванням раціонального використання інноваційного потенціалу, відтворення місцевих науково-технічних та інтелектуальних ресурсів;
- сприяти підвищенню якості освіти на освітніх послуг, що надаються регіональними вищими навчальними закладами;
- дозволити комплексне розв'язання міжгалузевих науково-технічних та організаційно-управлінських проблем, що зумовлені необхідністю активізації інноваційного потенціалу регіону, посиленню його структурної розбудови;
- підвищити науково-технологічний рівень всіх сфер господарської діяльності для посилення конкурентоспроможності продукції та послуг підприємницьких структур регіону на світових ринках;
- реалізувати інноваційну стратегію розвитку регіону, сприяти формуванню високоефективної структури регіональної економіки на інноваційних засадах [5, с. 23–26].

Таким чином, основні висновки полягають у наступних моментах:

1. Головною проблемою в формуванні системи державного регіонального управління є безумовно відносини “центр – регіон”, що передбачає розподіл повноважень та компетенції з питань власності, зайнятості, земельних відносин, бюджету, податків, соціального захисту населення та цілого комплексу питань, які підкреслюють самостійність регіональних органів влади в вирішенні суспільних питань.

2. Регіональну інноваційно-інвестиційну політику слід розглядати, як складову частину загальної соціально-економічної регіональної політики. На протязі наступних років, в рамках перехідного періоду реформування економіки України, буде зростати на основі державотворчих начал інноваційно-інвестиційний потенціал регіону, зростатиме економічний ефект від реалізації інвестиційних проектів, а це призведе до покращання умов життєдіяльності населення регіону.

3. Інноваційно-інвестиційна політика регіону повинна будуватися на заміщенні старих державно-регулятивних методів управління інвестиціями новими, ринковими методами, які передбачають втілення ринкових інструментів та технологій в систему відбору на конкурсній основі кращих та ефективних інноваційно-інвестиційних проектів, яким буде надано державну підтримку та гарантії.

4. Відбір, за яким буде проводитись формування державної інвестиційної програми регіону, повинні відповідати ряду вимог: а) передбачати втілення передових технологій, розвиток сировинної бази, завантаження підприємств суміжних галузей на території області, розвиток транспортної інфраструктури області; б) інноваційно-інвестиційні проекти повинні мати максимальні показники ефективності, тобто позитивний чистий внутрішній інвестиційний дохід, високу внутрішню норму доходності проекту; в) інноваційно-інвестиційні проекти повинні бути узгоджені з міжвідомчими комісіями з розміщення продуктивних сил на території області та враховувати позавідомчі та екологічні експертизи з проектно-кошторисної документації.

5. Інноваційно-інвестиційним процесом в рамках регіону необхідно управляти і регулювати його професійно та ефективно,

а для цього необхідно володіти системою оціночних показників та використовувати новітні методи управління регіональною інноваційно-інвестиційною політикою. Адміністративні органи управління економічною політикою регіону повинна мати в своїх руках значні економічні важелі управління інноваційно-інвестиційним процесом, саме за допомогою механізму створення прийнятних та вигідних умов, з'явиться можливість високоефективного управління інноваційно-інвестиційним процесом в регіоні. Створюючи пільгові умови та сприятливе поле для діяльності інвесторів, забезпечуючи пріоритети в кредитуванні підприємств, підтримуючи за допомогою фінансових субсидій, лізингу новітніх високотехнічних машин та механізмів, надаючи своєчасно важливу економічну інформацію стосовно кон'юнктури вітчизняного та світового ринку, поведінки конкурентів та динаміки обсягів продаж інноваційних товарів, адміністративні органи регіону можуть цілком впевнено управляти інноваційно-інвестиційним процесом та передбачати всі наслідки інноваційного розвитку регіону.

6. Науковий і науково-технічний результат досліджень носить багатоаспектний характер і його оцінка можлива на основі використання методики факторного аналізу. При цьому наукова і науково-технічна результативність НДР можлива як на основі об'єктивних даних, так і суб'єктивної оцінки експертів, за допомогою системи зважених бальних оцінок (об'єктивні показники легко розраховуються, мають певний ступінь порівнянності для різних за характером НДР, проте можуть далеко неоднозначно характеризувати результативність наукових досліджень. Оцінки експертів можуть з більшим ступенем вірогідності відбивати результативність, однак суб'єктивність оцінок завжди носить спірний характер).

7. В основі оцінки усіх видів економічної ефективності лежить порівняння фінансових результатів від реалізації продукту із фінансовими витратами на розробку і реалізацію проекту з впровадження розробок. Грошові потоки фінансування і впровадження НДР носять довгостроковий характер. Для порівняння різночасних грошових потоків використовується

метод дисконтування, який враховує рівень порівняльної прибутковості вкладеного капіталу. Рівень порівняльної прибутковості, а також схеми фінансування НДР і визначають вид економічної ефективності. Комерційна ефективність визначається співвідношенням фінансових витрат і результатів, що забезпечують необхідну норму прибутковості. При цьому норма прибутковості, що виступає в розрахунках як ставка дисконтування, приймається на рівні, характерному для даної сфери економіки або бізнесу.

Висновки та пропозиції. Таким чином, розглянутий конкурсний механізм формування складу виконавців для регіональних інноваційно-інвестиційних проектів, дозволить ефективно рішати задачі визначення оптимального складу всіх виконавців та оптимального розподілу фінансових інвестицій по окремим етапам та операціям важливого регіонального проекту. Застосування описаного економічного механізму дозволить оптимізувати та значно зекономити бюджетні кошти, що вельми актуально при фінансуванні регіональних, особливо соціальних та екологічних інноваційних проектів з регіонального розвитку, а також у випадку формування нової регіональної інноваційно-інвестиційної стратегії.

Для успішної інвестиційної діяльності в регіоні адміністрація повинна успішно відслідковувати, оцінювати та аналізувати інноваційно-інвестиційні зрушення з метою успішного управління її кінцевими результатами. Тому постає питання про встановлення критерію прийняття управлінських рішень, як по окремому інноваційно-інвестиційному проекту, так і по всій їх сукупності на протязі конкретного часу та в конкретних місцях їх реалізації. Практика вітчизняних інвесторів та досвід зарубіжних підприємців свідчить, що для оцінки наскрізного та адекватного прийняття управлінських рішень стосовно інноваційно-інвестиційної сфери в регіоні може виступити критерій максимального регіонального валового внутрішнього продукту, що приходиться на душу населення регіону.

Список використаної літератури

1. Тарасевич В. М., Завгородня О. О. Інноваційно-інформаційна економіка: постіндустріальність, генераційність+ відкритість. *Економіка України*. 2018. № 3. С. 36-43.
2. Уманців Ю. М., Міняйло О. І. Економічна політика держави за умов глобальних трансформацій. *Економіка України*. 2018. № 9. С. 37-45.
3. Ануфрієва К. В. Інституційні та фінансові складові нарощування експорту України. *Економіка України*. 2018. № 8. С. 30-38.
4. Слава С. С. Розвиток інноваційних концепцій в Україні. *Економіка України*. 2018. № 8. С. 50-56.
5. Орлов О. О. Інновації у плануванні на основі концепції маржинального підходу. *Економіка України*. 2018. № 5. С. 23-28.

Стаття надійшла 01.02.2020 р.

С. Б. Колодинский,

доктор экономических наук, профессор
профессор кафедры менеджмента и маркетинга
Одесская государственная академия строительства и архитектуры
Дидрихсона 4, г. Одесса, 65000, Украина
e-mail: kolodi@ukr.net

О. В. Захарченко,

кандидат экономических наук, доцент
доцент кафедры менеджмента и маркетинга
Одесская государственная академия строительства и архитектуры
Дидрихсона 4, г. Одесса, 65000, Украина
e-mail: robin_a@ukr.net

Н. А. Заец,

кандидат экономических наук, доцент
доцент кафедры менеджмента и инноваций
Одесский национальный университет имени И. И. Мечникова
Французский бульвар, 24/26, г. Одеса, 65058, Украина
e-mail: mikolazaets@gmail.com

УПРАВЛЕНИЕ ФОРМИРОВАНИЕМ РЕГИОНАЛЬНОЙ ИННОВАЦИОННОЙ ИНФРАСТРУКТУРЫ

Украина, как самостоятельная и независимая страна по форме своего государственного устройства является унитарной по своей форме. Унитаризм (происхо-

дит от латинского unitare - единство), выражает в доминировании централизованной государственной власти и управления над другими субъектами государства. Наряду с этим, Украина определила и разработала научно обоснованную региональную политику, в которой акценты делаются на активизации демократического самоуправления и управления каждым отдельным регионом в его органичных интеграционных связях с другими регионами по горизонтали и государственными органами по вертикали. Такие отношения между государственными и региональными органами власти должны строиться на нормах права, которые записаны в Конституции Украины.

Важным направлением содружества государства с регионами становится формирование новой научно-технической политики, в соответствии с требованиями современного научно-технического прогресса, который требует экономного и рационального использования ценных природных ресурсов, внедрения энерго- и ресурсосберегающих технологий, организации производства с высоким конечным выходом продукции и создания современной инновационной инфраструктуры.

Ключевые слова: современная инновационная инфраструктура; региональная инновационная политика; научно-технический прогресс; современный информационные технологии.

S. B. Kolodinsky,

Doctor of Economics, Professor

Professor, Department of Management and Marketing

Odessa State Academy of Construction and Architecture

Didrichson 4, Odessa, 65000, Ukraine

e-mail: kolodi@ukr.net

O. V. Zakharchenko,

Candidate of Economic Sciences, Associate Professor

Associate Professor, Department of Management and Marketing

Odessa State Academy of Construction and Architecture

Didrichson 4, Odessa, 65000, Ukraine

e-mail: robin_a@ukr.net

N. A. Zaets,

Candidate of Economic Sciences, Associate Professor

Associate Professor, Department of Management

Odessa I. I. Mechnikov National University,

24/26, Frantsuzkiy av., Odessa, 65058, Ukraine

e-mail: mikolazaets@gmail.com

MANAGING THE FORMATION OF REGIONAL INNOVATIVE INFRASTRUCTURE

Ukraine as a separate and independent country in the form of its state structure, is unitary in its form. Unitarianism (comes from the Latin unitare - unity), expresses in the

dominance of centralized state power and control over other subjects of the state. Along with this, Ukraine has identified and developed a scientifically based regional policy in which emphasis is placed on enhancing democratic self-governance and governance of each individual region in its organic integration links with other regions horizontally and vertically by government agencies. Such relations between state and regional authorities should be based on the rules of law that are recorded in the Constitution of Ukraine.

The formation of a new scientific and technical policy, in accordance with the requirements of modern scientific and technological progress, which requires the economical and rational use of valuable natural resources, the introduction of energy and resource saving technologies, the organization of production with a high final output of products and the creation of modern innovation infrastructure.

Keywords: modern innovation infrastructure; regional innovation policy; scientific and technological progress; modern information technology.

References

1. Tarasevych, V. M. & Zavorodnia, O. O. (2018). Innovatsiino-informatsiina ekonomika: postindustrialnist, heneratsiivist+vidkrytist [Innovation-information economy: post-industrialism, generationality + openness]. *Ekonomika Ukrainy. – Economy of Ukraine*, № 3, pp. 36-43. [in Ukrainian].
2. Umantsiv, Yu. M. & Miniailo, O. I. (2018). Ekonomichna polityka derzhavy za umov hlobalnykh transformatsii [Economic policy of the state in the conditions of global transformations]. *Ekonomika Ukrainy. – Economy of Ukraine*, № 9, pp. 37-45. [in Ukrainian].
3. Anufriieva, K. V. (2018). Instytutysiini ta finansovi skladovi naroshchuvannia eksportu Ukrainy [Institutional and financial components of Ukraine's export growth]. *Ekonomika Ukrainy. – Economy of Ukraine*, № 8, pp. 30-38. [in Ukrainian].
4. Slava, S. S. (2018). Rozvytok innovatsiinykh kontseptsii v Ukraini [Development of innovative concepts in Ukraine]. *Ekonomika Ukrainy. – Economy of Ukraine*, № 8, pp. 50-56. [in Ukrainian].
5. Orlov, O. O. (2018). Innovatsii u planuvanni na osnovi kontseptsii marzhynalnoho pidkhodu [Planning innovations based on the concept of margin approach]. *Ekonomika Ukrainy. – Economy of Ukraine*, № 5, pp. 23-28. [in Ukrainian].